

Undertoner

Heidi Mortenson Wired Stuff

Skrevet af Daniel Flendt Dreesen den 23. april 2006

Et afsindigt kvindemenneske iklædt hjelm, månebukser og spændetrøje har overfaldet mig med en elektro-feministisk svada af kontinentale proportioner. Det blev for meget for mit mandlige musikalske ego, jeg kollapsede foran mine højtalere og ligger nu til opvågning på en stille hospitalstue.

Det første jeg husker, er et svagt minde fra en koncert på Roskilde Festival anno 2003. En blanding af nysgerrighed, intuitiv forventning og provokation havde trukket mig nærmere teltet, hvor Chicks on Speed blæste deres feministiske electro-rock ud iført farvestrålende hjemmesyet design og en sjælden set aggressiv festglæde. Jeg husker at have spurgt mig selv, hvad pokker de havde gang i.

Det næste, der popper op i bevidstheden, er en sang af det danske band Death by Kite, hvis titel "Kicking Up a Riot Grrr!" synes at have noget med sagen at gøre. Nu husker jeg! Det var netop den sang, jeg i mit stille sind nynnede kort før overfaldet. Hvad fanden foregår der!?

Endelig forstår jeg hele sammenhængen. Danmark har set sin første kvindelige musik-terrorist, hvis våben består af industrielle beatskulpturer, dragende lejlighedsvis melodiindslag og hovedpersonens egen attituderige rap-lignende vokal.

Selv om Heidi Mortenson har opereret i Europa de sidste tre år med baser i de kulturelt fremmelige storbyer Barcelona og Berlin, er det først med Wired

Stuff, at Danmark får mulighed for at få øjnene op for sin egen elektroniske førstedame. Det høres tydeligt, hvorledes udlandet og mødet med blandt andre Kevin Blechdom har lagt grobund for en musikalsk spændvidde i international klasse.

Heidis historier tager lytteren med gennem det mørke Europas metropoler, hvor hun og hendes omgivelser angriber kærligheden gennem voldsomt begær og lettere seksuel sindssyge. Det bliver hurtigt omsonst at skelne mellem musikkens rå, insisterende plastic-beats og den elektrificerede amazones egen stønnende vokal, for hendes stemme smelter lydefrit sammen med den stemningsfulde dekadente electro.

Udtryksmæssigt kan Heidi Mortensons stemme minde om Karen O fra den amerikanske avant-rock trio Yeah Yeah Yeahs, men den begår sig klart bedst i eksempelvis "I Just Know", hvor der synges til forskel fra den lettere enerverende rap på "Workin on It".

Det musikalske bagtæppe er der til gengæld ikke en finger at sætte på. De overbevisende electrofunk-beats suppleres af nogle sært fascinerende melodistykker, der giver det hårdkogte lyriske miljø anstrøg af noget større og dybere, hvilket gør de mere instrumentale passager til albummets trumfer. Det er netop her, at den til tider anstrengende rebelske attitude forlades til fordel for musikkens eget liv og væsen. Kunstnerens personlige beretninger er såmænd velskrevne og indtrængende, men musikkens tvetydige sprog trækker alligevel det længste strå.

Det er måske ikke helt retfærdigt at tillægge riot grrrl-indflydelsen så stor vægt og besnærende indvirkning, for Heidi Mortensons musik er tydeligvis stærk nok til at stå uden genrens oprørske budskaber. Men siden det er umuligt at ignorere den håndfaste attitude, der har det med at dele vandene lyttere imellem, synes der at opstå en spænding mellem det eftertænksomme musikalske talent og den spydige, kompromisløse tone, der gennemsyrrer albummets udtryk. En spænding, der forhindrer Wired Stuff i at bryde gennem barrieren til det forjættede land. Udgivelsen forbliver meget opsigtsvækkende på den danske electronica-scene, men ville vinde mere land, hvis musikken havde båret en mere vidtfavnende personlig palet.

